

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgerichts
Ludwigshafen am Rhein (Niemcy) w dniu 17 marca 2022 r. – TF/Sparkasse Südpfalz**

(Sprawa C-206/22)

(2022/C 237/45)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgerichts Ludwigshafen am Rhein

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TF

Strona pozwana: Sparkasse Südpfalz

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy oraz prawo do corocznego płatnego urlopu ustanowione w art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją na przeszkodzie krajowym przepisom prawnym lub praktykom dotyczącym udzielania pracownikom urlopu wypoczynkowego, zgodnie z którymi do zrealizowania prawa do urlopu dochodzi również wtedy, gdy w trakcie udzielonego urlopu pracownika dotyka nieprzewidywalne zdarzenie, jak w niniejszej sprawie kwarantanna zarządzona przez państwo, i w związku z tym pracownik nie może w pełni skorzystać z tego prawa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Lecce (Włochy)
w dniu 24 marca 2022 r. – BU / Comune di Copertino**

(Sprawa C-218/22)

(2022/C 237/46)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Lecce

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BU

Strona pozwana: Comune di Copertino

Pytania prejudycjalne

- 1) [Czy] art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ oraz art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym [a mianowicie art. 5 ust. 8 decreto-legge 6 luglio 2012, n. 95 – Disposizioni urgenti per la revisione della spesa pubblica con invarianza dei servizi ai cittadini nonché misure di rafforzamento patrimoniale delle imprese del settore bancario (dekretu z mocą ustawy nr 95 z dnia 6 lipca 2012 r. w sprawie pilnych przepisów dotyczących zmiany wydatków publicznych przy zachowaniu niezmiennych usług dla obywateli oraz działań mających na celu wzmocnienie kapitału przedsiębiorstw sektora bankowego), przekształconego w ustawę, po zmianach, przez art. 1 ust. 1 ustawy nr 135 z dnia 7 sierpnia 2012 r.], które ze względu na ograniczenie wydatków publicznych oraz ze względów organizacyjnych pracodawcy przewidują zakaz wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za urlop w przypadku wypowiedzenia umowy o pracę przez osobę zatrudnioną w sektorze publicznym?

a ponadto,

- 2) w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy art. 7 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy oraz art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, aby osoba zatrudniona w sektorze publicznym wykazała, iż nie ma możliwości wykorzystania urlopu w czasie trwania stosunku pracy?

(¹) Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Napoli
(Włochy) w dniu 29 marca 2022 r. – postępowanie karne przeciwko ND**

(Sprawa C-223/22)

(2022/C 237/47)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Napoli

Oskarżona w postępowaniu głównym

ND

Pytania prejudycjalne

- 1) czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 [TFUE], art. 45 [TFUE], art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/11 (¹), art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/109 (²), art. 29 dyrektywy 2011/95 (³), art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 30 i 31 [Europejskiej Karty Społecznej] stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak zawarty w art. 7 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu z mocą ustawy nr 4 z dnia 28 stycznia 2019 r., przekształconego ze zmianami ustawą nr 26 z dnia 28 marca 2019 r., w zakresie, w jakim uzależnia on przyznanie dochodu z tytułu obywatelstwa od warunku zamieszkiwania we Włoszech przez co najmniej 10 lat (a przez dwa ostatnie lata, uwzględniane w chwili składania wniosku i przez cały okres pobierania świadczenia w sposób nieprzerwany), a tym samym skutkuje mniej korzystnym traktowaniem obywateli włoskich, obywateli [Unii] posiadających prawo pobytu lub prawo stałego pobytu, czy też [obywateli państw trzecich], którzy są rezydentami długoterminowymi [...] zamieszkujących [we Włoszech] przez okres krótszy niż 10 lat lub od 10 lat, lecz nie w sposób nieprzerwany w trakcie ostatnich dwóch lat, w porównaniu z traktowaniem tych samych kategorii osób, które tam zamieszkują od 10 lat, a przez dwa ostatnie lata w sposób nieprzerwany?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie:

- 2) czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 [TFUE], art. 45 [TFUE], art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/11, art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/109, art. 29 dyrektywy 2011/95, art. 34 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 30 i 31 [Europejskiej Karty Społecznej] stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak zawarty w art. 7 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu z mocą ustawy nr 4 z dnia 28 stycznia 2019 r., przekształconego ze zmianami ustawą nr 26 z dnia 28 marca 2019 r., w zakresie, w jakim skutkuje on odmiennym traktowaniem rezydentów długoterminowych, którzy mogą nabyć prawo stałego pobytu w państwie Unii po pięcioletnim okresie zamieszkiwania w przyjmującym państwie członkowskim, oraz rezydentów długoterminowych, którzy zamieszkują [we Włoszech] od 10 lat, z czego przez dwa ostatnie lata w sposób nieprzerwany?
- 3) czy prawo Unii, a w szczególności art. 18 [TFUE], art. 45 [TFUE], art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/11, art. 11 ust. 1 lit. d) dyrektywy UE 2003/109 i art. 29 dyrektywy 2011/95 stoją na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, takiemu jak zawarty w art. 7 ust. 1 w związku z art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu z mocą ustawy nr 4 z dnia 28 stycznia 2019 r., który nakłada na obywateli włoskich, [obywateli Unii] i [obywateli państw trzecich] obowiązek dziesięcioletniego okresu zamieszkiwania (a przez ostatnie dwa lata w sposób nieprzerwany), aby mogli ubiegać się o dochód z tytułu obywatelstwa?